

බුදුදහමින් ප්‍රකට වන අනුපූර්ව ප්‍රතිපදාව

භාග්‍යවත් බුදුරජාණන් වහන්සේ ලොවට දේශනා කළේ දුකින් නිදහස්වීමේ මාවතයි. ඒ සඳහා ප්‍රඥාව හෙවත් විද්‍යාව ලැබිය යුතු අතර එය ක්‍රමානුකූලව සාක්ෂාත් කළ යුත්තක් වශයෙන් උන් වහන්සේ පෙන්වා දුන්හ. පහාරාද සූත්‍රයෙහි දැක්වෙන පරිදි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ පහාරාද අනුරෝධයාට දේශනා කළේ සාගරය වෙරළේ පටන් ක්‍රමයෙන් ගැඹුරට යන්නාක් මෙන් ශාසන බ්‍රහ්මචර්යාව ද ක්‍රමයෙන් ගැඹුරට යන්නක් බවයි.

සෙසයථාපී මහාරාද මහාසමුද්දෙ අනුපුබ්බනින්නො අනුපුබ්බපොනො අනුපුබ්බපබ්බාරො න ආයතකෙනෙව පපානො. එවමෙව ඛො පහාරාද ඉමස්මිං ධම්මචිනයෙ අනුපුබ්බසික්ඛා අනුපුබ්බකිරියා අනුපුබ්බපට්පද, න ආයතකෙනෙව අඤ්ඤපට්චෙධො.

බුදුදහමේ නොයෙක් දේශනා පරීක්ෂා කර බැලීමේ දී මෙම අනුපූර්ව ප්‍රතිපදාව මැනවින් ප්‍රකට වේ. ශ්‍රාවකයන්ගේ බුද්ධියේ හා උත්සාහයේ ප්‍රමාණය මත විමුක්තිය සාක්ෂාත් කර ගැනීමේ කාලයෙහි වෙනසක් පැවැතිය ද අනුපූර්ව ප්‍රතිපදාව හෙවත් ක්‍රමයෙන් ගැඹුරට යන ස්වභාවය බුද්ධ දේශනාවන්හි පවත්නා පොදු ලක්ෂණයකි.

*‘අනුපුබ්බෙන මේධාවී ථෝක-ථෝකං බණේ බණේ,
කම්මාරෝ රජනස්සේව නිද්ධමේ මලමත්තනෝ.’*

රත්කරුවෙක් විකිත් වික රන්වල ඇති මල ඉවත් කරන්නාක් මෙන් නුවණැත්තා විකිත් වික මොහොතින් මොහොත තම කෙලෙස් මල දුරලන්නේ ය. බුරුදුපාණන් වහන්සේ මෙම ගාථාවෙන් දක්වා ඇත්තේ ද ක්‍රමානුකූලව සිත වැඩිය යුතු මාවතයි.

බුදුදහමට අනුව දුකින් නිදහස් වීම හෝ නොවීම රඳ පවත්නා ප්‍රධාන කරුණක් වන්නේ තමා ඇසුරු කරන පුද්ගලයන්ගේ ස්වභාවයයි. එබැවින් ප්‍රධාන අනුශාසනා රැසක කල්‍යාණ මිත්‍රත්වයෙහි වැදගත්කම අවධාරණය කර තිබෙනු දක්නට ලැබේ. ලෝකික ජීවිතය මෙන් ම ලෝකෝත්තර ජීවිතය ද සඵල වන්නේ කලණ මිතුරු ඇසුර තුළිනි. දීඝජාණුකෝලිය ගෘහපතියාට මෙලොව ජීවිතයේ අභිවාද්ධිය සඳහා කරුණු දේශනා කිරීමේ දී කල්‍යාණ මිත්‍රත්වය එක් කරුණක් ලෙස දක්වා තිබේ. සිගාල සූත්‍රයෙහි මිතුරු වෙසින් සිටින මිත්‍රප්‍රතිරූපකයන්ගෙන් සිදුවන විපතත් සුහද මිතුරන්ගෙන් ලැබෙන යහපතත් සවිස්තරාත්මක ව දක්වා තිබේ. සංසාර විමුක්තිය සාධනය සඳහා ද කල්‍යාණ මිත්‍රත්වය සුවිශේෂ දයකත්වයක් සපයයි. වරක් බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කළේ ශාසන බ්‍රහ්මචර්යාව සම්පූර්ණයෙන් ම රඳ පවත්නේ කල්‍යාණ මිත්‍රත්වය මත බවයි. පෘථග්ජන භූමියේ සිට අධණ්ඩව වැඩිය යුතු කරුණු අතර ද කල්‍යාණ මිත්‍රත්වය මුලින් ම සඳහන් වේ. ඒවා නම්,

1. කල්‍යාණ මිත්‍ර ආශ්‍රය
2. සද්ධර්ම ශ්‍රවණය
3. යෝනියෝ මනසිකාරය
4. ධර්මානුධර්ම ප්‍රතිපදාව

දුකින් නිදහස් ව නියම සැපය ලබා ගත යුතු ආකාරය පිළිබඳ බුදුරදුන්ගේ සියලු දේශනා සංක්ෂිප්ත කොට එක ගාථාවක් තුළ අන්තර්ගත කොට තිබේ. එනම්,

*සබ්බපාපස්ස අකරණං කුසලස්ස උපසම්පද,
සචිත්ත පරියෝදපනං එතං බුද්ධානසාසනං. (ධම්මපද)*

ලොව පහළ වන සියලු බුදුවරුන්ගේ අනුශාසනය වන මෙම ගාථාවෙන් සැබෑ සැපය සඳහා මාචන විස්තර කෙරේ. ඒ අනුව සියලු පව් නොකිරීමත් කුසල් වැඩීමත් සිත පිරිසිදු කිරීමත් යන අනුශාසනා තුන මූලික වශයෙන් ඉදිරිපත් කර ඇත. පව් නොකිරීමට බුදුරදුන් අනුශාසනා කරන්නේ එමගින් සිත අපිරිසිදු වී තමා වෙත දුක් වේදනා කම්කටොළු පැමිණෙන බැවිනි (දුක්බෝ පාපස්ස උච්චයො). කිසියම් අවස්ථාවක සිතට දුකක් පැමිණේ නම් ඒ අවස්ථාවෙහි සිතෙහි ලෝභ, ද්වේශ, මෝහ යන අකුසල විතර්ක ක්‍රියාත්මක වේ. ඒ සමග අයෝනිසෝ මනසිකාරය හෙවත් අනුවණත් මෙනෙහි කිරීම නමැති අකුසල ස්වභාවය ද පවතී. එනම් දුක එන ආකාරයට සිතන වැරදි සහගත වින්තනයයි. සිත දුකින් මිදවීමට නම් යෝනිසෝ මනසිකාරයෙන් යුතුව මෙම ලෝභාදී අකුසල විතර්ක දුරුවන ආකාරයට සිත පවත්වා ගැනීම අවශ්‍ය කෙරේ. මෙම අනුශාසනයෙහි ද ක්‍රමානුකූල ලක්ෂණය දැක ගත හැකි ය.

අංගුත්තර නිකායේ දසක නිපාතයේ අවිද්‍යා සූත්‍රයෙහි දැක්වෙන පරිදි අවිද්‍යාවට පත්ව සසර දුක් විඳීමට මෙන් ම අවිද්‍යාව දුරු කොට විමුක්තියට පත්වීමට ද බලපාන ප්‍රධාන සාධකය වන්නේ මිත්‍රකයයි. මෙහි දී ප්‍රථමයෙන් අවිද්‍යාවට බලපාන ආසන්නතම හේතු මෙන් ම ඊට බලපාන මූල හේතූන් ද විස්තර කර තිබෙනු දක්නට ලැබේ. මෙහිදී භාග්‍යවත් බුදුරජාණන් වහන්සේ අවිද්‍යාවට බලපාන හේතු එකිනෙක විස්තර කරති. ඒ අනුව,

1. අවිද්‍යාවට හේතුව පංච නීවරණයි.
2. පංචනීවරණවලට හේතුව ත්‍රිවිධ දුශ්චරිතයයි.
3. ත්‍රිවිධ දුශ්චරිතයට හේතුව ඉන්ද්‍රිය අසංවරයයි.
4. ඉන්ද්‍රිය අසංවරයට හේතු ව අසති අසම්පජ්ඣඤායයි.
5. අසති අසම්පජ්ඣඤායට හේතුව අයෝනිසොමනසිකාරයයි.
6. අයෝනිසෝමනසිකාරයට හේතුව අග්‍රද්ධාවයි.
7. අග්‍රද්ධාවට හේතුව අසද්ධර්මශ්‍රවණයයි.
8. අසද්ධර්මශ්‍රවණයට හේතුව අසත්පුරුෂ ආශ්‍රයයි.

අවිද්‍යාවට පවත්නා ආසන්නතම හේතුව පංචනීවරණ බවත් ඊට බලපාන මූල හේතුව අසත්පුරුෂ ආශ්‍රය තුළින් අසද්ධර්ම ශ්‍රවණය බවත් මෙහිදී විස්තර කෙරේ.

ඉන්පසු අවිද්‍යාව සහිත ඉහත හේතු සියල්ල දුරු කිරීමේ මග ද අවිද්‍යා සූත්‍රයෙහි ම සඳහන් කර ඇත. දුක් දුරුකරලීමෙන් ලබන ඉහළ ම තත්ත්වය වන්නේ විද්‍යාමුක්තිය සාක්ෂාත් කර ගැනීමයි. විද්‍යා විමුක්තිය සාක්ෂාත් කර ගැනීමට බලපාන හේතු සාධක අනුපිළිවෙළින් අවිද්‍යා සූත්‍රයෙහි තවදුරටත් විස්තර වේ. ඒ අනුව,

1. විද්‍යාවිමුක්ති සාධනයට හේතුව සත්තබොජ්ඣංගයයි.
2. සත්තබොජ්ඣංගයට හේතුව සතර සතිපට්ඨානයයි.
3. සතර සතිපට්ඨානයට හේතුව ත්‍රිවිධ සුවරිතයයි.
4. ත්‍රිවිධ සුවරිතයට හේතුව ඉන්ද්‍රිය සංවරයයි.
5. ඉන්ද්‍රිය සංවරයට හේතුව සතිසම්පජ්ඣඤායයි.
6. සතිසම්පජ්ඣඤායට හේතුව යෝනිසෝමනසිකාරයයි.

- 7. යෝනිසෝමනසිකාරයට හේතුව ශ්‍රද්ධාවයි.
- 8. ශ්‍රද්ධාවට හේතුව සද්ධර්මශ්‍රවණයයි.
- 9. සද්ධර්මශ්‍රවණයට හේතුව සත්පුරුෂ ආශ්‍රයයි.

මේ අනුව කල්‍යාණ මිත්‍ර සත්පුරුෂ ආශ්‍රව ඇති විට සද්ධර්මශ්‍රවණය ලැබෙන අතර එමගින් ශ්‍රද්ධාව උපදවා යෝනිසෝමනසිකාරයෙහි නියැලීමට අවස්ථාව සැලසේ. එකල්හි සති සම්පජ්ඣය, ඉන්ද්‍රිය සංවරය, ත්‍රිවිධ සුවර්තය, සතර සතිපට්ඨානය, සත්ත බොජ්ඣංග ආදී සෙසු කරුණු සම්පූර්ණ වී විද්‍යා විමුක්තිය දක්වා ගමන් කළ හැකි වේ. අවිද්‍යා සූත්‍රයේ එන ඉහත විස්තරයෙන් බුදුදහමේ සඳහන් අනුපූර්ව ප්‍රතිපදාව මැනවින් පැහැදිලි වේ.

බුදුරජාණන් වහන්සේ ධර්ම දේශනා කිරීමේ දී ද මෙකී අනුපූර්ව ප්‍රතිපදාව දැක ගත හැකිය. එනම් දනකථා, සීලකථා, සග්ගකථා, කාමානං ආදීනවං, ඔකාරෙ ව සංකිලෙසං, නෙක්ඛම්මෙ ව ආනිසංසං..... යනාදී වශයෙනි. එනම් දනය පිළිබඳ, සීලය පිළිබඳ කථා, කාමයන්ගේ ආදීනව, කෙලෙස්වල ස්වභාවය, නෛෂ්ක්‍රමයෙහි ආනිසංස ආදී වශයෙන් දේශනා කොට සිත මාදු වූ කල්හි චතුරාර්ය සත්‍ය සංඛ්‍යාත පටිච්ච සමුප්පාද ධර්මය දේශනා කිරීම බුදුරජාණන් වහන්සේගේ දේශනා විලාසය විය.

තව ද මූලදී කම්මස්සකතා සම්මාදිට්ඨිය පදනම් කොට ගත් දන, සීල, භාවනා වශයෙන් ස්වර්ග මාර්ගය දේශනා කොට ඉන්පසු පටිච්චසමුප්පාදය පදනම් කොටගත් චතුරාර්ය සත්‍ය ධර්ම සංඛ්‍යාත සීල, සමාධි, පඤ්ඤ වශයෙන් මෝක්ෂ මාර්ගය දේශනා කිරීම බුදුරජාණන් වහන්සේගේ දේශනාවෙහි පැවැති තවත් ක්‍රමයකි. මෙහිදී කම්මස්සකතා සම්මාදිට්ඨියෙන් සම්මුති සත්‍යය පැහැදිලි කොට චතුරාර්ය සත්‍යය දේශනාවෙන් පරමාර්ථ සත්‍යය විස්තර කරති.

කරුණිය මෙත්ත සූත්‍රයට අනුව ශාන්ත සුවය කරා යන මාවත අනුපිළිවෙළින් දක්වා තිබේ. ඒ අනුව මූලදී සක්කෝ, උජු, සුජු ආදී වශයෙන් ශීල ස්කන්ධය දක්වා ඉන්පසු මෙමතී භාවනාව සංඛ්‍යාත සමාධිය ස්කන්ධය පනවා අනතුරුව දිට්ඨිං ව අනුපසගම්... යන ප්‍රකාශයෙන් ප්‍රඥ ස්කන්ධය දක්වා තිබේ.

ව්‍යාග්ඝපජ්ජ සූත්‍රයට අනුව දීඝජාණු කෝලිය පුත්‍රයාට බුදුරජාණන් වහන්සේ පළමුව මෙලොව ජීවිතයේ සාර්ථකත්වයට හේතුවන උට්ඨාන සම්පද, ආරක්ඛ සම්පද, කල්‍යාණමිත්ත, සමජීවිකතා යන කරුණු හතර දේශනා කොට ඉන්පසු පරලොව ජීවිතයේ සාර්ථකත්වයට හේතුවන සද්ධා සම්පද, සීල සම්පද, වාග සම්පද, උදයබ්භයගාමිනී පඤ්ඤ යන කරුණු හතර ඉදිරිපත් කිරීම ද බුදුදහමේ අනුපූර්ව ප්‍රතිපදාවට නිදසුනකි.

සිතෙහි සතුට පැහැර ගන්නා පාපී, අකුසල සිතිවිලි පැමිණි විට එයින් සිත මුදවා අකුසල් දුරුවන අයුරින් සිත පිහිටුවා ගත යුතු ආකාර පහක් පිළිබඳව විතක්ක සණ්ඨාන සූත්‍රයෙහි (ම.නි.I, බු.ජ.ත්‍රි. 300 පිට) අනුපිළිවෙළින් සඳහන් වේ.

1. අඤ්ඤවිතක්ක :- සිතට ලෝභ, ද්වේශ, මෝහ යන අකුසල විතර්ක පැමිණි විට ඊට ප්‍රතිවිරුද්ධ සිතිවිල්ලකින් එම අකුසල් සිතිවිලි දුරුකිරීම මෙමගින් සිදු කෙරේ. නිදසුනක් වශයෙන් ලෝභයක් පැමිණි විට පරිත්‍යාග (අත්හැරීම) සිතිවිල්ලකින් ද ද්වේශයක් පැමිණි විට මෙමතී සිතිවිල්ලකින් ද මෝහය ඇති විට ප්‍රඥාවෙන් ද වශයෙන් අකුසල් දුරුකිරීම මෙම ක්‍රමයෙන් විස්තර වේ. වඩු කාර්මිකයෙක් තම භාණ්ඩ සෑදීමේ දී ලියක ඇණයක් ඉවත් කිරීමේ දී වෙනත් ඇණයකින් එයට ගසා

කලින් ඇණය ඉවත් කරන්නාක් මෙන් කුසල සිතිවිල්ලකින් අකුසල සිතිවිල්ල දුරුකිරීම 'අඤ්ඤවිතක්ක' යන්නෙන් අදහස් වේ.

2. ආදීනව :- සිතට ලෝභ, ද්වේශ, මෝහ යන අකුසල සිතිවිලි පැමිණි විට එමගින් තම සිතට කයට ඇතිවන අදීනව පක්ෂය සිහිකොට එම සිතිවිලි දුරු කිරීම මෙම ක්‍රමයෙන් සිදු වේ. තම සිතෙහි අකුසල සිතිවිලි ඇතිවිට සිත අපිරිසිදු වීම හේතුවෙන් සිතට අසහනය, දුක, පීඩනය, අසතුට වැඩි වේ. එමගින් තම මානසික සුවය නැති වන අතර කායික වශයෙන් ද මහත් අපහසුතාවකට පත් වේ. මෙලෙස අකුසල සිතිවිලිවල පවත්නා ආදීනව සලකා ඒවා ඉක්මනින් සිතින් දුරුකොට සිත නිදහස්ව තබා ගැනීමට අප බුද්ධිමත් විය යුතුය. යම් තරුණයෙක් හෝ තරුණියක් නා පිරිසිදු වී අලංකාර ඇඳුම් ඇඳ සුවඳවිලවුන් ගල්වා ඇති විටෙක කිසියම් මල සතකුගේ කුණු වූ මළ කුණක් තමාගේ කරට දැමුවහොත් මහත් පිළිකුළකට, අප්‍රසාදයකට පත් වන්නේ යම් සේ ද එසේ ම තම සිතට අපිරිසිදු සිතිවිලි පැමිණි විට එම අසහපත් සිතිවිලි පිළිබඳ බියක්, පිළිකුළක්, අප්‍රසාදයක් ඇති කරගෙන වහා එම සිතිවිලිවලින් සිත මුදවා ගැනීමට අප නිතර සැලකිලිමත් විය යුතුය.

3. අසති :- සිතට ලෝභ, ද්වේශ, මෝහ යන අකුසල සිතිවිලි පැමිණි විට එම අසහපත් සිතිවිලි සිහි නොකර සිටීම මෙම පියවරෙහි ලක්ෂණයයි. අකුසල සිතිවිලි දිගින් දිගටම සිහි කළහොත් ඒවා තවදුරටත් වර්ධනය වී සිත වඩ වඩාත් අපිරිසිදු වේ. අකුසලය ප්‍රබල වේ. එමනිසා එවැනි සිතිවිලි පැමිණි විට වහා එය නොසිතීමට ක්‍රියා කළ යුතුය. මේ සඳහා දැඩි අවදානයක් මෙන් ම සිහිනුවණක් අවශ්‍ය වේ. ඒ සඳහා අප දක්ෂ විය යුතුය.

4. විතක්කමුලහේද :- සිතට ලෝභ, ද්වේශ, මෝහ යන අකුසල සිතිවිලි පැමිණි විට ඒ සිතිවිල්ලේ මුලට ම ගොස් එහි ස්වභාවය වටහා ගෙන එහි නිසරුබව තේරුම් ගැනීමෙන් එම සිතිවිලි දුරු කිරීම මෙහි දී සිදු වේ. ලෝභයක් සිතට එන්නේ සුභ අරමුණක් සමග අයෝනිසෝ මනසිකාරය ඇති විටයි. ද්වේශය හට ගන්නේ පටිස/ අසුභ අරමුණක් සමග අයෝනිසෝමනිසාකාරය ඇති විටයි. ලෝභයක් ඇති විට තමා ලෝභ කළ දෙයෙහි පවත්නා යථා ස්වභාවයන් ද්වේශයක් ඇති විට එම ද්වේශය හටගත් දෙයෙහි පවත්නා නිරර්ථක බවක් තේරුම් ගැනීම තුළින් එම අකුසල විතර්කවලින් සිත මුදවා ගැනීම මෙම පියවරෙන් සිදු කෙරේ.

5. අභිනිග්ගණ්හන :- සිතට ලෝභ, ද්වේශ, මෝහ යන අකුසල සිතිවිලි පැමිණි විට දැඩි විරියයකින් තම දිව දත් අතර සිරකර ගනිමින් හෝ බලවත් උත්සාහයකින් එම සිතිවිලි දුරුවන තෙක් නොපසුබට උත්සාහයෙන් ක්‍රියා කිරීම මෙහිදී සිදු වේ.

කීටාගිරි සුත්‍රයෙහි දී භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දේශනා කරන්නේ ආරම්භයෙහි දී ම රහත් බව නොපනවන බවයි. එය අනුපූර්වශික්ෂා, අනුපූර්වක්‍රියා, අනුපූර්වප්‍රතිපදා මත පනවන බවයි.

නාහං භික්ඛවෙ, ආදිකෙනෙව අඤ්ඤරාධනං වදාමි. අපි ච භික්ඛවෙ අනුපුබ්බසික්ඛා අනුපුබ්බකිරියා අනුපුබ්බපට්ඨපදා අඤ්ඤරාධනා හොති.

කථඤ්ච භික්ඛවෙ අනුපුබ්බසික්ඛා අනුපුබ්බකිරියා අනුපුබ්බපට්ඨපදා අඤ්ඤරාධනා හොති. ඉධ භික්ඛවෙ, සද්ධාජානො උපසංකමති (ශ්‍රද්ධාව ඇති විට ගුරුන් වෙත එළඹෙයි), උපසංකමිත්වා පයිරුපාසති (එළඹ ඇසුරු කරයි), පයිරුපාසන්තො සොනං ඔදහති (ඇසුරු කරන්නේ දෙසවන් නතු කරයි), ඔහිතසොනො ධම්මං සුණාති (නතු කළ කන් ඇත්තේ ධර්මය අසයි), සුන්වා ධම්මං ධාරෙති (අසා ධර්මය දරයි), ධනානං ධම්මානං අඤ්ඤා උපපරික්ඛති (දුරු ධර්මයේ අර්ථය පිරික්සයි),

අපූර්ව උපපරික්ඛණයක් මගින් නිවැරදිව නිවැරදිව (අර්ථය පිරික්සන්නාට ධර්මයේ වටහත්), ධර්මනිවැරදිව නිවැරදිව සහිත ජන්දය ජායති (වැටහීම ඇති කල්හි කුසලච්ඡන්දය උපදී), ජන්දජානෝ උස්සහති (කුසලච්ඡන්දය ඇත්තේ වීර්ය වඩයි), උස්සහිතෝ තුලෙනි (වැර වඩා ත්‍රිලක්ෂණය තුලනය කෙරෙයි), තුලයිතවා පදහති (තුලනය කොට ප්‍රධන් වීර්ය කරයි), පහිනන්තෝ සමානෝ කායෙන වෙච පරමං සච්චං සච්ඡිකරොති (නිවනට මෙහෙයවූ සිත් ඇත්තේ නාම කයිනිදු පරමසත්‍යය සාක්ෂාත් කරයි), පඤ්ඤාය ච නං පටිවිජ්ඣා පස්සති (මාර්ග ප්‍රඥාවෙන් ද නිවන ප්‍රතිවේධ කෙරෙයි).

මෙලෙස ක්‍රමයෙන් ගැඹුරට යන අනුපූර්ව ප්‍රතිපදාව බුදුදහමේ නොයෙක් අනුශාසනාවල පැහැදිලිව ප්‍රකට වන ලක්ෂණයකි. මෙහිලා විශේෂයෙන් කල්‍යාණ මිත්‍රත්වය, සද්ධර්ම ශ්‍රවණය මුල් ගණයෙනි ලා සැලකෙන ලක්ෂණ දෙකක් බව පැහැදිලිව දක්නට ලැබේ. තමාගේ සිත ජීවිතයේ සියලු කටයුතුවලට මූලිකව ක්‍රියා කරනු ඇත (මනෝපුබ්බංගමා ධර්මා). විශේෂයෙන් බුදුදහමින් මග පෙන්වන්නේ තම පිරිසිදු සිත කල්‍යාණ මිත්‍රත්වයක් බවට පත් කරගෙන සැබෑ පිළිසරණ/ ආරක්ෂාව / කල්‍යාණ මිත්‍රත්වය තමා තුළ ම උපදවා ගැනීමයි. ඊට හේතුව බාහිර කොතරම් කල්‍යාණ මිත්‍රයන් සිටිය ද අවසානයෙහි තමා හුදකලා වන බැවිනි. එබැවින් තමාට නියම රැකවරණය වන්නේ තමාගේ සිත ම නැතහොත් ශ්‍රී සද්ධර්මය ම පිහිටක් කර ගැනීමයි. ඒ සඳහා භාග්‍යවතුන් වහන්සේ තම ශ්‍රාවකයන් බෙහෙවින් උනන්දු කරවා තිබේ.

අත්තදීපා භික්ඛවේ විහරථ අත්තසරණා, න අඤ්ඤාසරණා
ධම්මදීපා භික්ඛවේ විහරථ ධම්මසරණා න අඤ්ඤාසරණා

තමාට තමා පහනක් / දිවයිනක් සරණක් කර ගන්න, වෙනත් සරණක් නොමැත.

ධර්මය තමාට පහනක් / දිවයිනක් සරණක් කර ගන්න, වෙනත් සරණක් නොමැත.

ඔබ සැමට තෙරුවන් සරණයි !

බු.ව. 2562 (ව්‍ය.ව.2019) දුරකථන පුත් පොහෝ දින

සීල සමාදානය

සන් වැලිහි මෙමති භාවනා මධ්‍යස්ථානයේ